

JESSICA SORENSEN

Tajemství Elly a Michaela

JESSICA SORENSEN

Tajemství Elly a Michaela

2013

Copyright © 2012 by Jessica Sorrensen
Translation © 2013 by Zuzana Ľalíková
Cover design © 2013 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována nebo elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE SECRET OF ELLA AND MICHA,
vydaného nakladatelstvím Hachette Group Book, New York 2013,
přeložila Zuzana Ľalíková

Odpovědná redaktorka: Karin Lednická

Jazyková redaktorka: Darina Mikulenková

Korektura: Hana Pušová

Sazba písmem Adobe Garamond Pro: Dušan Žárský

Obálka: Rajka Marišinská

Vydání druhé, v elektronické verzi první

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v listopadu 2013

ISBN 978-80-7303-940-0

Prolog

Ella

Přemýšlím, jestli dokážu létat. Vítr a déšť ve vlasech, ruce rozpažené. Mám pocit, že bych to vážně mohla umět. Možná kdybych sebrala dost odvahy skočit z té úzké římsy, unikla bych do noci na svých křídlech jako pták...

Možná bych se s ní pak setkala.

„Co to děláš?“ ptá se Michael hlasem vyšším než obvykle. „Slez odtamtud. Ještě se ti něco stane.“ Pronikavě modrýma očima mě pozoruje skrz hustý déšť, rukama se zapírá o nosník nad hlavou. Na římsu se mu nechce.

„To pochybuju,“ odpovídám. „Možná dokážu létat... Jako ona.“

„Tvoje matka neuměla létat.“ Balancuje na zábradlí a dívá se do temných vod pod náma. „Co se děje?“

„Vzala jsem si jeden z jejích starých prášků.“ Zakloním hlavu a nastavím tvář dešti. „Chci ji zkusit pochopit. Proč si myslela, že je neporazitelná.“

Seskočí na římsu, pažemi se zapírá o zábradlí, kanady mu kloužou na kluzkém kovu. Nad hlavami se nám rozzáří blesk.

„Tvá matka nevěděla, co dělá, ale ty ano.“ V ruce sevře kovový kabel nad našima hlavama, druhou napřáhne ke mně. „Pojď už ke mně. Bojím se o tebe.“

„Nevím, jestli to dokážu,“ přiznám tiše. Otočím se k němu a zvednu hlavu, abych mu viděla do očí. „Nevím, jestli chci.“

Odhodlá se přiblížit ještě o krok, husté řasy odhánějí průtrž valící se mu do očí. „Ale ano, chceš. Máš na víc.“ Rukou mě k sobě láká. „Prosím, pojď ke mně.“

Dívám se do černé vody, nakláním se.

„Přísahám bohu, Ello!“ křičí Michael ostře, celé tělo má napjaté. „Podej mi ruku!“

Proberu se, propletu svoje prsty s jeho. Druhou paží mě obejmeme kolem pasu. Vede nás zpátky k zábradlí a pomáhá mi přes něj. Dopadnu na beton mostu, všude jsou kaluže. Lampy na nosnících září do noci, uprostřed mostu stojí Michaelovo auto, dveře na straně řidiče jsou otevřené, motor stále přede a reflektory svítí.

Seskočí ze zábradlí a pak už mě objímá, tiskne mě k sobě, jako by se mě bál pustit. Na vteřinu mi to přijde nádherné, jako by ze mě spadla všechna tíha. Zabořím mu tvář do hrudi, mokrá látka mě studí na kůži. Jeho vůně mě vrací tam, kam se toužím vrátit – do dětství. Kdy ještě nic nebylo tak těžké, protože jsme ještě plně nechápali skutečnou realitu života.

Michael mě od sebe odtáhne a shrne mi vlasy z tváře. „Tohle mi už nikdy nedělej. Bez tebe to nedokážu.“

Jenže si sám potřebuje vyřešit vlastní život, a ne aby si musel dělat starosti ještě o mě, protože sama nevím, jak dlouho to vydržím, než se v tom všem utopím.

„Michaeli, já...“ Pohled jeho očí moje další slova zarazí.

Ví, co se chystám říct – vždy to věděl. Je to můj nejlepší kamarád, má spřízněná duše. V dokonalém světě, ve světě plném růží a slunce, bychom byli spolu, ale náš svět je plný zničených rodin, opilých otců a matek, které to vzdaly až příliš snadno.

„Mrzí mě to.“ Tisknu se k němu a loučím se. „Ale už jsem dál nechtěla na nic myslet. Bylo toho na mě moc a mozek mi nechtěl zpomalit. Ale teď už je všechno v pořádku. Už dokážu uvažovat jasně.“

Vezme mi obličej do dlaní, palcem mě přitom lehounce pohladí po líci. „Příště přijď rovnou za mnou – neutíkej. *Pro-sím*. Víím, že je to teď těžké, ale zlepší se to. I když se na nás valily špatné věci, vždycky jsme to zvládli.“ Na řasách se mu třpytí kapky vody a stékají mu po tvářích, na plné rty. Náhle jako by se něco změnilo, tu změnu jsem ale poznala už dávno.

Pootevře rty. „Ello, miluju...“

Přisaju se na jeho rty, chci ho umlčet a pevně ho objímám. Jeho jazyk se proplete s mým, pak saje déšť z mých rtů a vychutnává si mě. Tiskneme se k sobě, jako bychom se nemohli toho druhého nabažit. Skrz naše promočené oblečení sálá horko, které mě zahřívá. Chtěla bych takhle zůstat navěky, ale to by nebylo správné.

Holka, o které si myslí, že ji miluje, musí zmizet. Nechci, aby se této noci stalo něco, čeho pak budeme litovat. Odtáhnu se od něho a naposled se nadechnu jeho vůně. Pak se odvrátím a nechám ho na mostě, v dešti, se starou Ellou.

1. kapitola

O 8 měsíců později

Ella

Nenávidím zrcadla. Ne proto, že se na sebe nerada dívám nebo že snad trpím chorobným strachem ze zrcadel. Zrcadla ale vidí skrz mou masku. Ví, kým jsem bývala; hlasitou, lehkomyšlnou holkou, která nikdy neskrývala, co cítí. Kdysi jsem nemívala žádná tajemství.

Teď ale tajemství definují, kdo jsem.

Kdyby odraz ukazoval jen to, co je vidět navenek, neměla bych s tím problém. Dlouhé kaštanové vlasy mi rámují bledý obličej. Nohy mám dlouhé a na podpatcích jsem vyšší než většina kluků, které znám. Ale to mi nevadí. Děsí mě to, co je pohřbeno hluboko uvnitř, protože v nitru jsem zničená jako zrcadlo rozbité na tisíc kousků.

Přes zrcadlo, které visí na stěně mého kolejního bytu, přelepím jednu ze svých starších kreseb. Skoro celá plocha

zrcadla už je pokrytá kresbami, a tak odhaluje jen mé zelené oči, ve kterých se odráží neutuchající bolest a tajnosti.

Stočím si vlasy do rozčuchaného drdolu a uhly uklidím do krabice k ostatním malířským potřebám.

Do místnosti vpadne Lila, na tváři rozzářený úsměv a v ruce pití. „Panebože! Panebože! Já jsem tak ráda, že už je po všem.“

Z komody zvednu roli lepicí pásky. „Panebože! Panebože!“ zavtipkuju. „Copak jsi bumbala?“

Nakloní ke mně kelímek a zamrká. „Džus, ty huso. Jsem jenom nadšená z prázdnin. I když to znamená, že se musím vrátit domů.“ Zastrčí si pramínek vlasů za ucho a do kufru uloží kosmetickou tašku. „Nevidělas můj parfém?“

Ukážu na krabice u její postele. „Myslím, žes ho sbalila do jedné z těch krabic. Nevím ale do které, protože sis je neoznačila.“

Protáhne obličej. „Ne každý z nás je posedlý systémem. Vážně, Ello, občas mám pocit, že trpíš tou obsedantně kompulzivní poruchou.“

Úhledným písmem nadepíšu na krabici „Malířské potřeby“ a pak na fix pečlivě nasadím ten krycí vršek. „Myslím, žes na to kápla,“ zažertuju.

„Já to věděla.“ Čichne si k sobě. „Opravdu ho potřebuju. Z toho vedra venku se neskutečně potím.“ Sundá fotky ze zrcadla na dveřích své skříně a hodí je do otevřené krabice. „Vážně, venku musí být nejmní pětáctýřicet.“

„Řekla bych, že i víc.“ Všechny svoje seminárky hodím do koše. Za všechny jsem dostala jedničku. Na střední jsem

mívala trojky. Ani jsem neplánovala žádnou vysokou, ale život je změna – lidi se mění.

Lila přimhouří modré oči a zadívá se na moje zrcadlo. „Jseš si vědoma toho, že až se na podzim vrátíme, nebudeme mít stejný pokoj, takže pokud si všechny ty kresby neodvezeš, ten, co tu bude bydlet po nás, je vyháže.“

Jsou to jen čmáranice; kresby očí s uštváním výrazem, trnové lože s černými růžemi, mé jméno napsané ve spletutých vzorech. Na ničem z toho mi nezáleží, kromě jediného: črtý mého dávného kamaráda hrajícího na kytaru. Papír s touto kresbou sundám opatrně tak, abych nepotrhlala rohy.

„Nechám je tu pro dalšího obyvatele,“ řeknu a dodatečně se usměju. „Aspoň to tu budou mít předem vyzdobené.“

„Řekla bych, že ten, co tu bude bydlet po nás, se bude chtít podívat do zrcadla.“ Složí růžovou košili. „I když nevím, proč jsi to zrcadlo vůbec zakryla. Nejsi ošklivá, El.“

„O to nejde.“ Dívám se na kresbu, která zachycuje sílu Michaelova pohledu.

Lila mi vytrhne črtu z rukou a lehce přitom pomačká okraje. „Jednoho dne mi povíš, kdo tenhle božskej kluk je.“

„Je to kluk, co jsem ho kdysi znala.“ Vezmu si kresbu zpět. „Ale už spolu nemluvíme.“

„Jak se jmenuje?“ Postrčí krabici ke dveřím.

Uložím kresbu do krabice a tu přelepím páskou. „Proč?“

Pokrčí rameny. „Jen se tak ptám.“

„Jmenuje se Michael.“ Tohle je poprvé od mého odchodu z domova, kdy jsem jeho jméno vyslovila nahlas. Bolí to, jako kdyby se mi v hrdle usadil balvan. „Michael Scott.“

Lila se po mně ohlédně přes rameno, aniž by přestala házet zbytek svého oblečení do krabice. „V té kresbě je spousta vášně. Pochybuju, že je to jen nějaký kluk. Je to tvůj bývalý přítel nebo tak něco?“

Vedle dveří postavím vak nacpaný mým oblečením. „Ne, nikdy jsme spolu nechodili.“

Střelí po mně pochybovačným pohledem. „Ale měli jste k tomu blízko. Že jo?“

„Ne. Jak jsem řekla, byli jsme jenom kamarádi.“ Až na to, že to já nedovolila, abychom byli něčím víc. Michael mě měl přechtenou a to mě příliš děsilo.

Stáhne si medově blond vlasy do ohonu. „Michael je zajímavé jméno. Myslím, že jméno o člověku hodně vypovídá.“ Zamyšleně si poklepe pěstěnými nehty po bradě. „Vsadím se, že je to kus.“

„To se sázíš u každého chlapa,“ poškádlím ji a hodím tašku s make-upem do kufru.

Zašklebí se, ale v očích se jí zračí smutek. „Jo, to máš nejspíš pravdu.“ Povzdechne si. „Uvidím aspoň tohohle záhadného Michaela – o kterém jsi za celým osm měsíců, co spolu bydlíme, ani jednou nepromluvila – až tě vyhodím u tebe doma?“

„Doufám, že ne,“ odpovím a její tvář zesmutní. „Je mi to líto, ale Michael a já... Nerozešli jsme se v dobrém a od té doby, kdy jsem v srpnu odešla na školu, jsme spolu nemluvili.“ Michael ani neví, kde jsem.

Přehodí si napěchovaný pytel přes rameno. „Cesta domů trvá dvanáct hodin, to je hodně času na to, abys mi to všechno řekla.“

„Domů...“ Prohlížím si prázdný pokoj, který byl posledních osm měsíců mým domovem. Ještě nejsem připravená se vrátit a postavit se všem, které jsem tehdy opustila. Zvláště ne Michaelovi. On do mě vidí líp než zrcadlo.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se Lila starostlivě.

Nasadím ztuhlý úsměv, zatímco strkám paniku a všechny smíšené pocity do krabice ukryté hluboko v mém srdci. „Dobrý. Pojedeme.“

Zamíříme ke dveřím s posledními krabicemi. Sáhnu do kapsy. Jsou prázdné. Uvědomím si, že jsem zapomněla telefon.

„Počkej. Myslím, že jsem zapomněla mobil.“ Postavím krabici na zem, vběhnu zpátky do pokoje a rozhlédnu se okolo – odpadkový koš, několik prázdných plastových kalíšků na posteli, zrcadlo. „Kde je?“ Podívám se pod postel i do skříně.

Zpod jednoho pytle se smetím se ozve „Funhouse“ od *Pink* – moje vyzvánění nastavené pro neznámého volajícího. Zvednu pytel a vidím svůj telefon s rozsvíceným displejem. Zvednu ho a srdce se mi zastaví. To číslo znám, jen jsem si ho neuložila, když jsem změnila operátora.

„Michael.“ Ruce se mi třesou, nedokážu hovor přijmout, ani vyzvánění ukončit.

„Copak to nevezmeš?“ Do pokoje vstoupí Lila a tváří se zmateně. „Co se děje? Vypadáš, jako bys viděla ducha nebo tak něco.“

Zvonění utichne. Strčím telefon do kapsy svých šortek. „Měly bychom vyrazit. Čeká nás dlouhá cesta.“

Lila mi zasalutuje. „Rozkaz, madam.“

Zavěsí se do mě a společně zamíříme na parkoviště. Než dojdeme k autu, můj telefon pípne.

Mám hlasovou zprávu.

Michael

„Proč je Ella Danielsová tak běžný jméno?“ vrčí Ethan z kancelářského křesla. Nohy má na stole a líně si roluje webovou stránku. „Tenhle seznam snad nemá konec, kámo. Už na něj ani pořádně nevidím.“ Promne si oči. „Můžu si dát pauzu?“

Zavrtím hlavou. S telefonem u ucha přecházím pokoj, kopu do oblečení a ostatních krámů, co mi stojí v cestě. Volám hlavní kancelář Indianské univerzity, čekám na odpověď, kterou nejspíš stejně neznají. Ale musím to zkusit – zkouším to ode dne, kdy mi Ella zmizela ze života. Ode dne, kdy jsem si slíbil, že ji najdu, ať to stojí, co to stojí.

„Určitě její táta neví, kde je?“ Ethan si zapře hlavu o opěrku křesla. „Přisahám, že ten chlap ví víc, než je ochotnej přiznat.“

„Jestli jo, tak mně to říct nechce,“ odpovím. „Nebo to jeho vychlastanej mozek zapomněl.“

Ethan se na židli zatočí. „Napadlo tě někdy, že možná nechce, aby jej kdokoli našel?“

„Napadá mě to každý den,“ přiznám tiše. „A proto jsem ještě odhodlanější ji najít.“

Ethan obrátí svou pozornost zpátky k počítači a pokračuje v prohledávání nekonečného seznamu všech Ell Danielsových v tomhle státě. Já ale ani netuším, jestli je pořád v zemi.

V telefonu se mi ozve sekretářka a řekne mi přesně to, co jsem čekal. Tahle Ella Danielsová není ta, kterou hledám.

Zavěším a mrštím telefon na postel. „Zatraceně!“

Ethan se ohlédně přes rameno. „Nenašels?“

Sednu na postel a ukryju obličej v dlaních. „Další slepá ulička.“

„Podívej, vím, že ti chybí a tak,“ řekne, aniž by přestal psát na klávesnici, „ale potřebuješ se sebrat. Z toho tvýho kňučení mě začíná bolet hlava.“

Má pravdu. Přestanu se litovat, navleču si černou mikinu a nazuju černé boty. „Zajdu do obchodu. Jdeš se mnou, nebo tu zůstaneš?“

Dá nohy na zem a vděčně se zvedne od stolu. „Jo, ale nejdřív se zastavíme u mě doma. Musím vzít bicí na dnešní zkoušku. Přijdeš na ni taky, nebo budeš hledat dál?“

Přetáhnu si kapuci přes hlavu a zamírím ke dveřím. „Ne, mám ještě práci.“

„Kecy.“ Natáhne se, aby vypnul monitor. „Všichni ví, že jen kvůli Elle už nehraješ. Měl bys ji už hodit za hlavu.“

„Myslím, že...“ Odstrčím mu ruku z tlačítka na vypnutí monitoru a zamžourám na fotku dívky na obrazovce. Má ty samé tmavě zelené oči a dlouhé kaštanové vlasy, jako mívala Ella. Jenže tahle holka má na sobě šaty a oči nemá orámované

černou tužkou. A vypadá falešně, jako by jen předstírala, že je šťastná. Ella, kterou jsem znal, nikdy nic nepředstírala.

Ale to musí být ona.

„Vole, co zas děláš?“ zavrčí Ethan, zatímco zvedám svůj mobil z postele. „Myslel jsem, že pro dnešek končíme.“

Ťuknu na displej a vytočím číslo na informace. „Jo, mohl bych dostat číslo na Ellu Danielsovou z Las Vegas v Nevadě?“ Čekám a začínám se bát, že nebude na seznamu.

„Ona je ve *Vegas*?“ Ethan se zadívá na monitor, na němž je fotografie Elly, jak s nějakou blondýnkou s modrýma očima stojí před budovou univerzity v Las Vegas. „Vypadá divně, ale je to kus. Stejně jak ta holka vedle ní.“

„Jo, ale není to tvůj typ.“

„Každá je můj typ. Kromě toho z ní teď klidně může být striptérka a to je určitě můj typ.“

Operátorka se vrátí k hovoru a dá mi několik čísel, jedno z nich patří dívce bydlící v univerzitním kampusu. Vytočím to číslo a vyjdu do haly, abych měl větší soukromí. Telefon vyzvání a vyzvání a vyzvání a pak se ozve Ellin hlas oznamující mi, že jsem spadl do hlasové schránky. Pořád zní stejně, jen trochu chladně, jako by předstírala, že je spokojená, ale nedaří se jí to.

Když to v telefonu pípne, zhluboka se nadechnu a pak do hlasové schránky vyliju své srdce.